

DES DE MI MATEIXA A BARCELONA, I VICEVERSA

Els viatges en bus a Barcelona sempre em resulten una combinació d'estratègia i blederia. Sóc bon estrateg pel que fa a mi mateixa, no em traeixo ni em faig trampes, i compleixo el que proposo a l'altra escriptora que diuen viu dins meu. La blederia a la qual faig esment comença el dia anterior al viatge: no es tracta tant de perdre l'autobús com de no saber en quina andana hom ha d'aturar-se per a iniciar-lo, i a la pregunta recurrent: "És aquest el bus que duu a Barcelona?" Saludo al conductor amb un somriure i li dic que vull tornar a Tàrrrega en aquell mitjà de transport. Ell em contesta que serà una altra persona qui em retornarà a les rels, que si em fa res que la coneixença sigui breu i alhora significativa. Responc que no, que la vida és això, unes trobades casuals dalt de busos que duen a llocs on abans no havíem estat...

Dalt del bus m'agrada seure al davant de tot: veig el clatell del meu auriga en dièsel, em meravello davant dels commutadors que repassen els circuits integrats del motor i de l'enginyeria que el compona, i el paisatge desvetlla en mi altres paraules que dalt del vehicle privat no gosaria articular, potser perquè l'emoció les pertorba. Cervera es manté antiga, menestral, ordenada. Penso la parada del bus enmig de rails i de línies perpendiculars, i del fred inclement sota cap marquesina verda. Penso els locutoris que callen les paraules dels mòbils sempre vigilats. Pugem la Panadella: els camps verds, els vessants suaus dels camps llaurats, les cases de pagès que foren abandonades per a ser vestigis d'història menys o més ben avinguda amb els temps del wifi i del 2.0. Baixem cap a la indústria. Des de Montserrat el món es torna ràpid, implacable, autoritari. La gent que allà no tenim, aquí es desplaça veloç dins de cotxes privats de cilindrada variada i de mides considerables. No entenc l'afany dels que sent unipersonals compren espais per a 7 persones més, i aparquen malament, i no tenen fills perquè la vida ja ens grava amb el 21% d'iva. En compte un...dos...tres...quatre...cinc...sis...set... en menys de 3 minuts, practico la pronúncia japonesa i la nomenclatura dels models que sempre s'assembla als nostres mots més col·loquials: "sendero, cascall, cactus". Somric per sota el nas. El conductor em torna el somriure. Si sabés que el meu discurs mental té a veure amb la seua feina potser ens asseuríem davant per davant i diríem coses molt profundes sobre el guiatge i ser entenimentat i els semàfors en ambre...

Barcelona. Obro els ulls com quan ho feia de petita, ben amunt, i sempre compto balcons i llegeixo les cares dels que esperen que passem nosaltres per a creuar el carrer. Llegir edificis s'assembla molt a la poesia: cal rellegir els detalls, caure en els silencis i fer-se amic dels ferros que sostenen les estructures per a esbrinar l'art amagat en el contrast. La llum incideix en els rostres darrere els vidres de les cases, busca els oficinistes que hi trastegen, amaga el cansament dels que no han dormit a casa o en cap perquè-qui-sap-on-rau-ara. Els establiments comercials es decoren d'adhesius multicolors que obren tota mena de portes. La màgia del capitalisme, serraller les 24 hores. Em dolen els colors del deute i de les mensualitats impagades, del desordre, del desconhort porta a porta. El barri xinès del que abans es coneixia com "Tot-a-100" ara ja és obsolet. S'hi amuntega el cotó bast, les

cremalleres impossibles, les costures de cirurgia mal dormit. Aiguabarreig de teixits i de dissenys copiats: vida manllevada al capitalisme mal entès.

Arribo. I retorno de nit: les cases ja no són transparents, els comerços llueixen el gris ondulat d'una possible obertura demà, els semàfors prohibeixen sense gaire convicció aquest trànsit inclement d'una banda a l'altra de la Diagonal. En una parada programada pugem altres humans que també tornen a les rels del silenci, a la salutació de qui fa temps que no veus i procures tractar amb estimació tot i la distància entre seients, als noms prou coneguts i odiats en silenci.

Faig d'eremita de mi mateixa. Observo sense malícia les meues companyes de trajecte, hi esbrino apunts de burgesia, escolto i oblidó els noms i detalls de família dins dels mòbils amb altaveu, brodo la meua imaginació fèrtil en passar de puntetes sobre plors d'infant, i finalment m'adormo. Cervera, l'antiga, la doctora, música per als sentits, em desperta. Truco als de casa, breument, per anunciar que m'han tornat de la lletra capital a la minúscula terra que m'acull, la que em dóna la benvinguda en silenci i clara indiferència.

Nom i cognoms: MONTSERRAT ALOY ROCA

Escola: CFA TÀRREGA

Curs: —

Categoria: 8^a - PROFESSORAT

